

collo

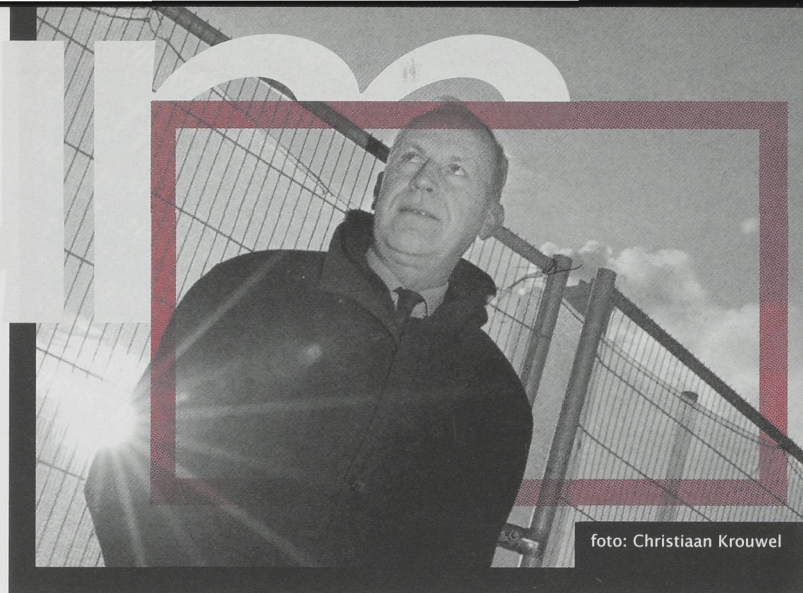
Taede Sminia

Kwaliteit van leven is kwaliteit van samenleven

Binnen de wetenschappelijke wereld gebruiken we het woord 'kwaliteit' te pas en te onpas. Veel liever spreken we nog van 'topkwaliteit', alles moet 'top' zijn. De organisatie, de 'producten' onderwijs en onderzoek, de studenten en de medewerkers mogen niet meer gewoon, maar moeten altijd bijzonder, altijd opvallend zijn. Alles en iedereen moet tegenwoordig optimaal, uitmuntend, gaaf en volmaakt zijn. En als je niet aan dat beeld voldoet, als je bepaalde dingen mist, niet over bepaalde kwaliteiten beschikt, dan kan er altijd nog aan lichaam en geest gesleuteld worden. We kunnen en doen steeds meer, zonder dat daarvoor een medische noodzaak is. Het schoonheidsideaal en de eeuwige jeugd zijn leidend voor veel ingrepen.

Met chemische producten proberen wij ook onze geest te beïnvloeden, volgens sommigen positief aangeduid met 'de geest verruimen'. Welke grenzen willen wij op deze gebieden stellen? Willen wij wel grenzen aangeven? Willen wij niet liever grenzeloos zijn, en alles maar toelaten? Immers, alles moet toch kunnen?

Wat is onze persoonlijke visie, welke standpunten nemen wij zelf in? En wat zijn de consequenties van onze opstelling voor de ander, voor de micro- en de macrosamenleving waar wij deel van uitmaken? Komt kwaliteit van leven zich niet met name tot uiting in kwaliteit van samenleven? Ik denk van wel. Bij kwaliteit van leven gaat het mijns inziens om een maatschappij waarin eenieder een thuis heeft, waarin we elkaar accepteren zoals we zijn. Een maatschappij waarin individuen en gemeenschappen zinvol op elkaar betrokken zijn. Het zoeken naar wat ons bindt en verbindt is de kern van ons bestaan, van ons samenleven. Graag wil ik in dit verband de apostel Paulus aan het woord laten, in een schrijven aan de burgers van Korinthe:

*In een ieder van ons openbaart zich de Geest.
Ieder heeft zijn eigen gaven
Om daarmee allen van dienst te zijn.
Aan de één wordt een woord van wijsheid gegeven,
Aan een ander woorden van wetenschap,
Aan een derde het geloof dat bergen verzet.
Weer anderen schenkt Hij het vermogen
Om zieken te genezen en wonderen te doen.
Ook wekt de Geest
In heel verschillende mensen
Het visioen van de komende wereld,
En leert hen onderscheiden
Wat recht en wat slecht is,
En geeft hen vurige tongen om te getuigen,
En taal om elkaar te verstaan.
Wij vormen tezamen één lichaam,
En ieder afzonderlijk zijn wij als ledematen.
En niemand van ons kan zeggen tot een ander:
Ik heb je niet nodig.
Het oog kan niet zeggen tot de hand:
Ik heb je niet nodig.
Het hoofd kan niet zeggen tot de voeten:
Ik heb je niet nodig.
We zijn niet allen toegerust met dezelfde kracht,
Maar we zijn zo geschapen dat we elkaar nodig hebben.*

Ons handelen, ons omgaan met elkaar moet er op gericht zijn eenieder tot zijn of haar recht te laten komen. Laten we de pluriformiteit, de veelkleurigheid van ons leven en samenleven als een uitdaging zien en blijven zien, als een regenboog van inspiratie en hoop.

Prof. dr. Taede Sminia, rector magnificus Vrije Universiteit